Cine nu împarte, n-are parte

Afară noaptea s-a lăsat peste lume ca o mantie de funingine. Iar pe cerul întunecos stelele căscau plictisite şi somnoroase…

În bucătăria mică, cu faianţă de culoarea lămâii şi cu parchet din lemn coşcovit, la o masă cu picioare din metal, mama se chinuie aproape adormită să încropească o ciocolată de casă într-o tavă de la cornuleţe. Nu-i deloc potrivită tava pentru ciocolată, dar n-are încotro. Tava în care gătea de obicei o împrumutase unei vecine.

Din sufragerie răsună zarva mai multor voci. Tata, aşezat într-un fotoliu, se uită căscând la o emisiune TV, în care 2 politicieni, în frunte cu moderatorul, se ceartă vorbind unii peste alţii.

Mama pune în tavă sâmburi de nuci şi alune prăjite, iar pe deasupra lor toarnă untul topit, amestecat cu zahăr, cacao, vanilie şi un pumn de stafide, după care întinde totul cu un linguroi de lemn.

Pe un scaun cu spătar înalt, aflat la celălalt capăt al mesei, mezinul familiei stă picotind şi răzuieşte o cratiţă în care mama făcuse grişul cu lapte pentru cină. Lingura de aluminiu din mâna băiatului face un zgomot asurzitor în bucătăria liniştită. Când băieţelul răzuia fundul cratiţei, lingura cânta: „hârţiii, hârţiii, hârţiiiii” Dar când lingura trecea peste margini, cântecul suna cam aşa: „Hărţiii, hărţiii, hăăărţiii…”

Mama, zăpăcită de larma lingurii, strigă furioasă:

— Termină odată, că m-ai înnebunit cu lingura şi cu oala asta! Du-te şi culcă-te, nu-mi clătina creierii!

Puştiul mai făcu un hârtii, hărţii, apoi puse pe masă victorios lingura plină de scuipat.

— Gata! Am curăţat toată oala. N-ai de lucru să o mai speli!

— Du-te afară şi dă-mi bună pace!

— Dar ciocolata când o pot mânca?

— Numai mâine, după ce se întăreşte.

— O, hăiii, aiii… – începu băiatul miorlăiala.

— Nu mi te smiorcăi! Tu nu vezi că-i moale şi fierbinte? Trebuie să se întărească! Cum vrei să o mănânci aşa? Hai, cară-te la tine în cameră şi nu face circ!

Băiatul ieşi din bucătărie trântind uşa şi ştergându-şi nasul cu mâneca treningului.

Tot ce se întâmpla în bucătărie era urmărit de 2 ochi verzi, fosforescenţi şi lacomi nevoie mare… Motanul cel gri, cu dungi negre, se gândea în sinea lui:

„Aha! Tava asta trebuie să fie pusă undeva ca să se întărească ce-i în ea. Deci, voi avea plăcutul prilej de a-mi vârî mustăţile într-însa ca să degust desertul. Nu-i carne, nici cartofi, nici brânză. Da’ nu contează, merită încercat…”

Mama, după ce termină de întins ciocolata în tavă, se opri cu mâinile în şolduri, gânditoare: „Unde Dumnezeu să pun tava asta la răcit? Să o pun în cămară, lângă fereastră? Poate reuşesc să-i fac loc lângă oala cu jumări…”

Intră în cămară şi, după ce răsturnă câteva boarfe care-i stăteau în cale, se uită pe raftul de sus, lângă fereastră, să vadă dacă n-o fi loc şi pentru tava cu ciocolată.

„Oare am loc aici?”

Împinse câteva cratiţe pline cu mâncare mai veche şi răsturnă nişte borcane cu dulceaţă, după care un lighean din tablă căzu cu zgomot pe ciment, strigând:

„Pleampleeamm, pleampleamm, trrruuumm!”

Furioasă, femeia începu să bombăne:

„Dare-ar rugină-n voi şi vedea-v-aş la fier vechi, că m-am săturat de cămara asta cât o canistră! Unde dă Dumnezeu să scap de magherniţa asta şi sama mut într-o casă mai mare, să-mi pot pune şi eu toate la rând?!”

În sfârşit, luă un capac mare, roşu, emailat, şi-l trânti cu zgomot peste oala cu jumările de porc, lăsând astfel loc

gol pentru tava cu ciocolată. Apoi se întoarse în bucătărie să ia tava şi s-o pună în cămară.

Un miros de slănină, cârnaţi, jumări şi brânză răzbătea din cămară prin uşa deschisă; mirosul îi dădu de veste motanului că nu-i vreme de pierdut. Într-o clipă motanul se gândi:

„Dacă nu intru acum în cămară, când gospodina aşază tava pe raft, altă ocazie nu mi se mai iveşte de a năvăli în paradisul cu bunătăţi!”

Şi, cât ai zice „hop!”, motanul se furişă printre picioarele gospodinei, fără ca ea să bage de seamă, şi se piti după butoiul cu varză murată.

Femeia puse tava la locul ei din cămară şi deschise fereastra larg, să pătrundă mai bine înăuntru aerul rece al nopţii. Apoi ieşi trântind uşa şi căscând de-i trosneau fălcile:

„Aaahiiiuu! Crranţ! Mi-e somn de simt cum cad din picioare!”

Tronc! Uşa se închise şi motanul rămase în bezna din cămară.

„Vai, nu-mi vine să cred! Eu sunt în cămară? În raiul oricărui motan? Perfect! Ia să dăm o raită primprejur, să vedem de ce să ne apucăm mai întâi…”

Motanul se apucă să dea târcoale. Găsi o căldăruşă din plastic în care se ţinea slănina pregătită pentru saramură.

Aha! Ia să vedem noi ce se află în crătiţoiul ăsta mare! Că tare bine miroase…”

Zis şi făcut. Dintr-o săritură fu în mijlocul căldăruşei şi începu a se desfăta muşcând lacom din şoricul cărnos.

Însă motanul nu era singur, după cum credea. Sus pe raft se iviră dintr-o gaură făcută în perete 2 şoareci cenuşii. Cu ochişorii lor mici ca două gămălii începură a scruta prin cămară.

Unul din ei zise:

— Hai, frate, că nu-i nimeni şi becul s-a stins!

— Dar eu simt miros de motan!

— Tacă-ţi botul! Motanul e în căldăruşa cu slănină unde noi n-am putut intra fiindcă-i prea înaltă. El se ospătează şi n-are grija noastră. Hai, nu fii prost şi fricos!

Îndemnându-se unul pe altul, cei doi începură a mişuna pe raft printre oale, cratiţe, borcane şi câte altele. Unul din ei întrebă pe celălalt:

— Unde mergem mai întâi?

— Vino după mine! Ocolim pungile astea cu zahăr, cutia cu căpăţâni de usturoi, borcanele cu ardei iute şi mergem către oala cu jumări.

— Dar, ca să ajungem la oală, trebuie să trecem de tava cu ciocolată!

— Lasă chiţăială şi vino pe urmele mele! Suntem atât de aproape de ţintă încât o amărâtă de tavă nu mă va împiedica să-mi potolesc foamea şi pofta de jumări. Le visez de nopţi şi zile.

— Păi de ce n-am venit până acum să mâncăm jumările şi ne-am găsit tocmai în seara asta, când jos, sub rafturi, se află şi duşmanul nostru de moarte?

— Nu fi dobitoc! Abia azi au adus oala cu jumări în cămară. Până acum erau în beci, unde noi nu putem intra fiindcă peste tot e zidit cu beton şi ciment. N-avem nicio gaură pe unde să ne strecurăm înăuntru.

— Dar tu de unde ştii că n-a fost oala aici în celelalte zile?

— Păi eu am trecut pe aici în fiecare zi şi n-am văzut-o până acum.

Cei doi fârtaţi începură să facă echilibristică pe marginea tăvii cu ciocolată pentru a-şi ajunge ţinta. Şi, când fură la jumătatea drumului dintre tavă şi oala cu jumări, unul din ei căzu în tavăşi numaidecât începu să se scufunde în amestecul moale şi clisos ce mirosea a nuci şi vanilie.

— Iiţţ, iiţţ! Scoate-mă, frăţioare, că am căzut în tavă!

Celălalt se întoarse furios.

— Idiotule, de ce nu te uiţi pe unde calci?! Acum ce să mă fac cu tine?

— Hai, nu mă lăsa!

— Bine, să nu zici că-s un şoarece rău şi fără inimă… Ţine-te de coada mea şi ieşi afară, nătărăule!

Cum făcură, cum nu făcură, că se pomeniră amândoi dupăind prin crema de ciocolată ce începea să se întărească.

— Blestematule, din vina ta iată-mă şi pe mine bălăcindu-mă în ciocolata asta nesuferită! Dacă era un sos de carne sau uleiul călduţ în care se odihnesc niscaiva bucăţi de friptură ori cârnaţi, mai ziceam. Dar aşa…

— Lasă, frate, că până reuşim să ieşim din tava asta nenorocită, ne astâmpărăm foamea cu sâmburii de nuci şi cu miezul de alune.

— Aaa, ţie-ţi convine să chiţăi! Dar jumările mele?

— Ei, le găseşti acolo, la locul lor.

Cei doi, prinşi în ciorovăiala lor, uitaseră cu desăvârşire de motan. Acesta, pe jumătate sătul de slănină, auzi cearta celor de sus.

„Ia te uuitääă! Nu sunt singur în raiul acesta… Ia să dăm o fugă până sus pe raft, să vedem cum stă treaba”.

Mieunat şi făcut. Dintr-un salt fu pe raft, lângă tava cu ciocolată, unde cei doi chiţăiau unul la altul.

— Aicea îmi sunteţi, nevolnicilor? Cine v-a adus pe moşia mea, drăguţilor?

Cei doi şoareci îngheţară de spaimă când deasupra lor văzură cum se iveşte un cap mare, împodobit cu două urechi ascuţite şi cu o pereche de mustăţi ce sclipeau în întuneric ca nişte striaţii pe un geam spart. Nu mai avură putere să chiţăie şi nici să se mişte.

— Vă pun eu laba în gât şi vă fac de petrecanie cât ai clipi!

Unul din şoareci îşi reveni din spaimă şi vru să o ia la fugă prin mlaştina de unt şi cacao. Dar picioarele lui se afundau tot mai tare şi coada devenise atât de grea, fiind

încărcată cu ciocolată întărită, încât n-o mai putea trage după el.

Al doilea încercă să încalece un sâmbure întreg de alună ca să se înalţe mai sus şi dintr-un salt să iasă. Dar nu fu chip. Sâmburele se înmuie şi cobora vertiginos la fundul tăvii.

— Suntem pierduuuţi!

— Vai nouă, ghinionul şi nenorocul nostru!

Motanul, mustăcind şi distrându-se pe seama spaimei celor doi, mieună gros:

— Vedeţi ce face lăcomia şi furtişagul?! Aici o să vă fie capătul!

Primul dintre şoareci, care părea mai îndrăzneţ, chiţăi:

— N-ai dreptul să ucizi nişte fiinţe care nu se pot apăra! Dă-ne posibilitatea să ne apărăm ori să fugim!

— Nu mai spune?! După ce că intraţi în cămară fără permisiunea mea, mai vreţi şi posibilităţi de apărare! Haida de ştii că ai haz?

— Fie-ţi milă, măcar să ieşim de aici!

— Nici un chiţăit! Cum să ieşiţi!?

— Nu ne hăcui, motanule, căci nu vei avea nicio bucurie din asta! Şi-aşa, suntem în labele domniei-tale.

Motanul îşi ridică o labă cu ghearele ascuţite scoase din teci, slobozind-o ameninţător peste cei doi naufragiaţi.

— Hiiiţiii, hiiiţiii!

— Strigară aceştia.

Dar motanul, mieunând batjocoritor, îşi retrase laba înapoi sub el.

— V-am băgat frica-n oase, Ai?

Şoarecii, paralizaţi de frică şi din pricina ciocolatei care se întărea sufocându-i, îşi dădură ultima suflare, blestemându-l pe motan:

— Fii blestemat şi să nu mai ai parte de nimic din ce se află în cămara asta!

— O să am parte, n-aveţi voi grijă!

— Mieună mândru motanul.

Şi, văzând că cei doi îşi dăduseră obştescul sfârşit, Se îndepărtă printre borcane, cu coada ridicată drept în sus în semn de mare victorie.

„Şi acum, domnule motan, hai la ospăţul cu jumări!”

Se apropie de oală şi îi dădu ocol. Se ridică în două labe pe marginea oalei şi privi greul capac pus peste dânsa. Apoi mieună înciudat:

„Mii de câini turbaţi! Cum ridic eu ticălosul ăsta de capac?”

Se gândi o clipă, După care trecu la faptă. Cu laba stângă se ţinu zdravăn de toarta oalei, iar cu cealaltă ridică capacul în sus, rezemându-l de perete. Apoi se vârî cu totul în oală.

Niciuna, nici două, hapleosc! capacul căzu cu zgomot peste el, prinzându-i coada.

— Miauu! Maooo! Crăpa-o-ai să crăpi de capac! Mi-ai prins coada! Maaooo!

Şi motanul se pomeni prins în oală ca-ntr-o capcană. Pe unde să iasă? Coada-l durea, capacul îl ţinea prizonier sub el. Iar din poziţia în care se afla, îi era imposibil să dea capacul la o parte şi să scape.

„Vai! Ce mă fac? Dacă vine gospodina şi mă găseşte aici? Nici nu vreau să-mi închipui ce aş putea păţi”.

Vremea trecea şi el nu putea ieşi din capcana aromind a jumări, de care acum îi era lehamite. Într-un târziu îşi aduse aminte de blestemul şoarecilor:

„Să nu mai ai parte de nimic din ce se află în cămara asta!”

— Mamă, s-a întărit ciocolata?

— Nu ştiu, puiule. n-am fost săvăd.

Toată familia se pregătea de masă. Mama, punând laptele la fiert, grăi:

— Mă duc în cămară să aduc nişte ouă pentru ochiuri şi să tai puţină brânză.

Bărbatul ei zise căscând:

— Aduşinişte jumări, că – am poftăsă le mănânccumuştar.

Gospodinadeschiseuşacămăriişiauziun zgomot ca de blidehurducate: Tranc-tranc, tranc-tranc, traaanc!…

— Doamne, da ce se aude!?

Şi când se apropie de raft, văzu o coadă de motanieşind de subcapaculoaleicujumări.

— Trăsnite-arDumnezeu de dihaniepăroasă! Arză-te-ar para focului de blestemat! Mi-ai spurcatmâncareaşimi-ai făcutharceaparceaprincămară! Nuţiajungemâncareape care ţi-o dau în fiecare zi? Nu temaisatură nimeni, spurcăciuneceeşti!

Apucă dintr-un cui sucitorul de la plăcinte. Şi când fumaiaproape de locul cu pricina, Mare-l fumirareaşisilavăzândeeidoişoareciadormiţi întru Domnulânmijlocultăvii cu ciocolată.

— Vai de mine şi de mine! Uiteundes-auvârâtşilighioaneleasteascârboase! Cum o să le daucopiilorciocolataspurcată de şoareci? Iar tu, înlocsă-micureţi casa de şoareci, umbliprinoaleşi-mi stricimâncarea! Na stai, că-ţidau eu dobândăşippentru şoareci, şippentru jumări!

Apucândmotanul de coadă, îl traseafarădinoală şi, ţinându-l zdravăn, începusă-leroiascăpespinarecusucitorul.

— Na, mănâncăjumări!

— Mauuu!

Na, satură-te de slănină!

— Miorlaooo!

— Satură-te de umblat princratiţeşioale!

— Miorlaouoo, laooo!

— Acu’ te sfărâm, dihaniestricătoareceeşti!

— Miauoououoo!

Şi, dupăceâiânmuie bine oasele, gospodinadeschiseuşa de la terasăşiâlazvârlicât colo, blestemându-l de toţibani:

Na, mâncate-arviermii! Să nu te mai văd la casa mea, că tezdrobesc de tot!!

Apoi, apucândtavacuciocolată – având peeagravatăfirmacelordoişoareci, o aruncăşipeasta la tomberon, spunându-şicuobidă:

«Uite pentru ce m-amostenittoatăsearaşippentru cinecopiiimeisuntlipsiţi de bunătăţi!…

Motanul o luă la goanăşi se gândică niciodată nu va mai punelabele în casaastablestemată.

«Să-Iianaibacujumărileşicuciocolatalorcutot!»

În urmamotanuluirămaseră la bucătărie 3 copiilingându-şibuzeleşiânghiţindân sec, în vreme ce mamaşi tataţipauunul la altul, învinuindu-se de cele întâmplate.

EPILog

Într-o duminică după amiaza, aşezaţi în jurul unei mese cu picioare de metal, mama, tata şi 3 copii ronţăiau ciocolată de casă cu alune şi vişine, aromind a vanilie şi mentă. Ciocolata era Proaspăt scoasă de la frigider, unde mamao lăsase încă de aseară la întărit.

Un motan gri, cu dungi negre, îi veghea din uşalarg deschisă a terasei, păzindu-şi cu străşnicie rotocolul de cârnaţ primit în dar de la mezinul familiei.

Sfârşit.